

les fronteres nacionals i la majoria són dones menors d'edat.

“El tràfic d'humans funciona perquè les víctimes tenen por i no poden comunicar-se”, diu Palavi, una treballadora social. “Índia és tan gran que no fa falta vendre les dones i noies a l'estranger. Si són bengalís, de la part nord-est del país, quan arriben a Bombai no comprenen ni un mot”.

Palavi treballa des de fa uns anys a Khetwadi, un districte de Bombai on es concentra la prostitució. Per motius de seguretat, ens demana que no publiquem el seu cognom. La seva tasca en l'organització Prerana consisteix a assessorar les noies sobre on poden trobar un refugi entre els tres centres d'emergència que hi ha oberts les 24 hores. “A l'Índia, les joves són venudes com si fossin esclaves. Moltes d'elles tenen fills que estan en perill constant que els vinguin o que n'abusin sexualment”, afirma Palavi. “Es crien sota els llits en què a les seves mares els roben la dignitat”.

L'organització Prerana té diferents cases d'acollida on els fills de les prostitutes poden viure. Palavi sospira. Ara que els monsons han arribat a Bombai, els carrers s'omplen d'aigua i les llibretes al seu despatx comencen a arrugar-se per la humitat.

Segons el càlcul d'una agència estatal de recerca, 3 milions de prostitutes treballen als bordells d'Índia i aproximadament un 40% són menors. Tan bon punt celebren el seu desè aniversari, són venudes a homes que es fan passar per persones que arreglen matrimonis o que prometen treballs a la ciutat. Quan els monsons inunden les comunitats rurals, els traficants es dirigeixen al que queda dels poblets i recullen els orfes o compren els fills de grangers que ho han perdut tot i que no tenen ni un mos de pa per donar a les seves famílies.

“Quan les noies arriben a Bombai, primer de tot són tancades en una mena de calabossos durant setmanes”, diu Palavi. “Quasi no els donen res per menjar i les violen cada dia. Així aconseguen trencar la seva voluntat perquè no donin problemes als bordells”.

Venuda a un bordell. Sanjana tenia 11 anys quan el seu pare la va vendre a un traficant que li va dir que la noia podria treballar en una fàbrica de seda prop de Calcuta. En realitat, però, el traficant

la va vendre a un bordell. “Només volia morir-me”, diu la jove. Sanjana havia de treballar per tornar el seu preu de compra i la seva manutenció –almenys, això digué el patró del bordell. “Eren com a mínim 10 homes al dia, 30 en vacances”. Sanjana estava tancada en una habitació i el seu amo negociava els preus. “Sempre tenia por, no em deixaven rebutjar ningú”. No hi havia quasi mai preservatius. Palavi afirma: “Moltes prostitutes a Bombai tenen SIDA”.

Sanjana va tenir sort: va escapar després de tres anys de ser forçada a prostituir-se quan la policia va irrompre al bordell on vivia. Malgrat això, la noia d'origen bengalí no podia tornar al seu poble. “La meua família no havia sabut res de mi en molt de temps i jo ja no tenia honor”, explica Sanjana. “No m'haurien acollit de nou”. Sanjana té ara 22 anys i es guanya la vida a Bombai com a modista. L'amo del bordell mai no va ser condemnat, i els traficants de menors, tampoc.

“Ara sóc feliç”. Per contra, Durga Mala ha de comparèixer davant el jutge quasi cada dos mesos. El judici contra el seu anterior amo, dut a terme per una organització d'ajuda, s'ha allargat durant tres anys. A Durga no li agrada anar allí. El que realment vol és poder oblidar tot allò que va ocórrer en aquella horrible casa mentre la tenien captiva. “Ara estic seguint amb la meua vida”, diu Durga.

Mai no ha tornat a saber de la seva àvia. El seu avi la va cridar una vegada des d'una cabina i li va dir que la seva germana gran s'havia casat i que l'altra treballava com a empleada domèstica. Durga es para a pensar una estona, però no aconsegueix recordar els noms de les seves germanes. “Ara sóc feliç”.

“No paga la pena amoïnar-se per tot”, creu George. El sacerdot està reclinat en una cadira de plàstic enfront de la llar de les nenes, i el seu mòbil sembla una miniatura a la seva enorme palma de la mà. La Rainbow Home celebra el seu segon aniversari. Dins de l'edifici, les monges serveixen te i els nens van a rentar-se les mans, tal com els han manat. A la segona planta, les noies comencen a cantar. George somriu i cap allà que se'n va.

Anne Backhaus

© *Der Spiegel*

Traducció de Núria Molines

Alain Finkielkraut.

Alain Finkielkraut és dels assaïgistes més controvertits de França. El seu nou llibre, *L'identité malheureuse* ('La identitat infeliç', Éditions Stock), ha estat objecte d'un debat encès que arriba en un moment en què França es troba enmig d'una crisi d'identitat. En lloc d'emmarcar la situació des d'un punt de vista social o polític, Finkielkraut analitza el que veu com una confrontació hostil entre els francesos indígenes i els immigrants.

ENTREVISTA A ALAIN FINKIELKRAUT

“Hi ha un xoc de civilitzacions”

La societat francesa està amenaçada, sosté el filòsof francès Alain Finkielkraut en un llibre polèmic. El conservador va parlar sobre el que ell veu com el fracàs del multiculturalisme i la necessitat d'una millor integració dels immigrants musulmans.

—Esteu content amb la França d'avui dia?

—Em dol veure que la manera francesa d'entendre la civilització europea es veu amenaçada. França està en procés de convertir-se en una societat postnacional i multicultural. Em sembla que aquesta enorme transformació no porta res de bo.

—Per què? Una societat postnacional i multicultural sembla bastant prometedora.

—Se'ns presenta com el model per al futur, però el multiculturalisme no vol dir que les cultures es barregin. La desconfiança preval i el comunitarisme és incontrolable: contínuament es creen societats paral·leles que es distancien les unes de les altres.

—Us referiu a la por a la desaparició que pateixen partits de dreta?

—Les classes baixes mitjanes —els francesos que ja ningú s'atreveix a anomenar *français de souche* [francesos de soca-rel]— s'allunyen dels suburbis de París i en alguns casos es traslladen al camp. Han vist que en alguns barris són la minoria al seu propi país. No els fan por els altres, sinó que més aviat els fa por convertir-se ells mateixos en els altres.

—Però França sempre ha estat un país d'immigrants.

—Se'ns diu constantment que la immigració és un element que forma part de la identitat francesa, però això no és cert. La migració laboral es va iniciar al segle XIX. No va ser fins després del vessament de sang que va ser la Primera Guerra Mundial que les fronteres es van obrir de bat a bat.

—La immigració ha tingut més influència en la societat francesa que en l'alemanya.

—La immigració solia anar de la mà de la integració en la cultura francesa. Aquesta era la regla del joc, però molts dels nousvinguts ja no la volen seguir. Si els immigrants són majoria als seus barris, com els podem integrar? Solia haver-hi matrimonis mixtos, un fet crucial per al mestissatge. Ara, però, aquest tipus de matrimonis descendeixen. Molts musulmans a Europa es reislamitzen. Una dona que porta el vel proclama que, per a ella, una relació amb un no musulmà és inconcebible.

—No s'exclouen de la societat molts immigrants per raons econòmiques?

—L'esquerra volia entendre el problema de la immigració com a problema social, i va proclamar que els aldarulls dels suburbis eren una mena de lluita de classes. Ens van dir que els joves protestaven contra l'atur, la desigualtat i la impossibilitat d'ascendir socialment. Però en realitat es tracta d'una erupció d'hostilitat cap a la societat francesa. La desigualtat social no explica l'antisemitisme ni la misogínia dels suburbis, ni l'insult de "francès fastigós". L'esquerra no vol acceptar que hi ha un xoc de civilitzacions.

—La ira d'aquests joves també la provoca una taxa d'atur elevada. Giren l'esquena a la societat perquè se'n senten exclosos.

—Si l'atur és tan alt, cal controlar la immigració d'una manera més eficaç. Pel que sembla, no hi ha prou feina per a tothom. Només cal parlar amb els professors d'aquests barris problemàtics, tenen greus dificultats per ensenyar el que sigui. En comparació dels *rappers* i els traficants de droga, els professors guanyen tan poc que se'ls miren amb menyspreu. Per quin motiu els estudiants haurien de fer un esforç per seguir els seus passos? Hi ha un gran nombre de joves que no volen aprendre res sobre la cultura francesa. Aquesta actitud fa que els sigui més difícil trobar feina.

—Aquests barris de què parlem, els heu vist de primera mà?

—Miro les notícies, llegeixo llibres i estudis. Mai no he confiat en la meua intuïció.

—Als EUA funciona millor la coexistència de comunitats. Els nord-americans no tenen aquesta fidelitat europea cap a una cultura nacional uniforme.

—Els EUA es veuen a si mateixos com un país d'immigració, i el que és sorprenent d'aquesta societat veritablement multicultural és la força del seu patriotisme. Això va ser especialment evident després dels atacs de l'11 de setembre de 2001. A França, en canvi, després dels atacs contra soldats francesos i nens jueus a Tolosa i Montauban de l'any passat, la situació va ser totalment diferent. Alguns nens veien Mohamed Merah, l'agressor, com un heroi. Una cosa així seria impensable als EUA. La societat nord-americana és una pàtria per a tothom. No crec que

“El multiculturalisme no vol dir que les cultures

molts dels fills d'immigrants a França ho vegin d'aquesta manera.

—Amèrica fa que sigui fàcil per als nousvinguts sentir-se nord-americans. Pot ser que França hagi posat el llistó massa alt?

—França prohibeix a les estudiants que portin el vel a l'escola. Això també beneficia tots els musulmans que no volen una gàbia religiosa ni per a ells ni per a les seves filles i esposes. França és una civilització, i ens hem de demanar què significa participar-hi. Vol dir que els nadius s'han de fer molt petits perquè els altres es puguin pagar fàcilment? O vol dir transmetre la cultura que posseïm?

—Però això ha funcionat durant molt de temps. Els italians, espanyols, polonesos i jueus europeus no van tenir problemes per convertir-se en patriotes francesos. Per què això ja no funciona?

—Per què avui dia hi ha tanta violència del món islàmic cap a Occident?

es barregin. Continuament es creen societats paral·leles que es distancien les unes de les altres.”

Alguns diuen que, com que França era una potència colonial, els colonitzats no podien estar satisfets. Però per què s’ha sotmès Europa a la immigració massiva de les antigues colònies durant les darreres dècades? França encara ha de pagar pels pecats del colonialisme i liquidar el seu deute amb aquells que avui la denigren.

—Vós mateix sou fill d’immigrants, descendent d’una família perseguida. La vostra voluntat personal per integrar-vos explica el vostre compromís radical amb els valors de la República?

—Jo defenso aquests valors perquè probablement dec més a l’escolarització que els *français de souche*. Les tradicions i la història de França no les vaig trobar al bressol. Qualsevol que no porti amb si aquest patrimoni el pot adquirir a l’*école républicaine*, el sistema escolar francès. Va ampliar els meus horitzons i em va permetre submergir-me en la civilització francesa.

—I us va convertir en el seu gran defensor?

—Puc parlar i escriure més obertament que d’altres precisament perquè no vinc de família francesa. Els nadius es posen nerviosos fàcilment amb el discurs dominant. Jo no tinc aquests complexos.

—Com definiu aquesta civilització francesa de la qual parleu?

—Fa poc vaig rellegir un llibre del gran escriptor rus Isaak Babel. La història se situa a París. El narrador és en un hotel i a la nit sent el soroll de la parella del costat fent l’amor. Babel escriu: “Això no té res a veure amb el que se sent a Rússia, aquí són molt més fogosos”. Aleshores el seu amic francès li respon: “Nosaltres, els francesos, vam crear la dona, la literatura i la gastronomia. Ningú no ens ho pot treure”.

—Això són tòpics idealitzats que les nacions s’inventen.

—Però és veritat, o si més no ho era.

França no es pot permetre d’ofegar-se en la seva pròpia glòria, però té proves de la seva civilització, igual que Alemanya. Té les vistes, les places, els cafès, una gran riquesa en literatura i artistes. Podem estar orgullosos d’aquests avantpassats, i hem de demostrar que en som dignes. Lamento que Alemanya —per raons comprensibles— hagi trencat amb l’orgull pel seu passat. Però crec que els polítics alemanys que parlen de *Leitkultur*, una cultura nacional bàsica, tenen raó. El *Leitkultur* no és un obstacle insuperable per als nous nadius.

—La identitat francesa moderna encara s’emmiralla en la revolució de 1789?

—El 1989, l’any del 200 aniversari de la Revolució, vaig signar una petició contra el vel islàmic. Per a mi va ser un acte relacionat amb la noció de laïcitat, que actualment es critica tant arreu del món. En aquells moments França creia que era un model a seguir per al món, i encara avui la seva diferència és present. Però ara ja no es tracta d’exportar el nostre model. Hem de ser modestos però mantenir-nos fermes.

—Però la laïcitat francesa no serveix també per justificar un rebuig agressiu de l’islam?

—En quin sentit? Hem prohibit el vel, no les persones. Abans també s’havia instat les estudiants a no ensenyar les creus o els medallons de la Mare de Déu i portar-los per dins de les samarretes. Això no és demanar massa, només és una mica de moderació per part de tots. Això no té res a veure amb l’agressió contra els musulmans.

—Però no fa temps que l’islam s’ha convertit en una part d’Europa, i una part de França i d’Alemanya, tal com l’ex-president d’Alemanya Christian Wulff va dir una vegada?

—L’ex-president francès Jacques Chirac va fer una declaració semblant. Potser algun dia l’islam formarà part d’Europa, però només després d’haver-se europeïtzat. No és un insult per als altres assenyalar la seva diferència.

—Bé, els musulmans ja hi són, així que no pertanyen també a Europa?

—La pregunta és: com hi són? Els immigrants no tenen cap problema per reconèixer les seves diferències amb la població establerta. Avui dia als musulmans de França els agrada cridar, com

“També hauria de ser cosa de l'esquerra, el partit del poble, prendre's seriosament el sofriment i l'ansietat de la gent.”

a autoafirmació: “Som tan francesos com vosaltres!”. Als meus pares mai no se'ls hauria acudit dir res per l'estil. I jo no diria mai que sóc tan francès com Charles de Gaulle.

—**A França els immigrants estan coberts pel *ius soli* [ciutadania per naixement en el territori de l'Estat]. Això vol dir que cada nen que neix a França té el dret de tenir la nacionalitat francesa. Voldríeu abolir-ho?**

—No. Però deixant la igualtat de drets de banda, un nen en aquesta situació no s'ha convertit en ciutadà francès per descendència. El dret automàtic a la ciutadania francesa pel fet d'haver nascut en territori francès fa que molts ciutadans se sentin incòmodes, perquè en aquest procés es perd el fet de voler ser francès. Com la majoria dels europeus, els francesos tenen la sensació que la immigració s'ha convertit en un procés no controlat: una cosa que passa, però que no és volguda. Els països no dirigeixen aquest procés, com a màxim li fan d'escorta.

—**No és molt fàcil atribuir al món en desenvolupament tots els proble-**

mes de la immigració causada per pobresa?

—El mínim que es podia esperar és un debat polític públic sobre el tema. Però, en canvi, aquest camp se cedeix a l'extrema dreta.

—**Com veieu l'ascens polític de Marine Le Pen i el seu partit d'extrema dreta, el Front Nacional?**

—Em preocupa, és clar. No obstant això, el Front Nacional no experimentaria un augment constant si no hagués deixat de banda els vells temes de l'extrema dreta. Avui dia el Front Nacional se centra en el laïcisme i la república.

—**Sona com si poguéssiu arribar a votar-los.**

—No, no ho faria mai, perquè aquest partit apel·la a l'odi i als instints més baixos de la gent, que són fàcils d'encendre entre els seus partidaris. No podem deixar aquests temes per al Front Nacional. També hauria de ser cosa de l'esquerra, el partit del poble, prendre's seriosament el sofriment i l'ansietat de la gent.

—**Què dieu a aquells que us anomenen reaccionari?**

—S'ha tornat impossible veure la història com un progrés constant. Em reservo la possibilitat de comparar l'ahir i l'avui i preguntar: què retenim, què abandonem?

—**És alguna cosa més que nostàlgia per un món perdut?**

—Igual que Albert Camus, crec que la missió de la nostra generació no és recrear el món sinó evitar-ne el declivi. No sols hem de conservar la natura, sinó també la cultura.

—**Quan veieu tots aquests problemes de França —els deutes, l'atur, la crisi educativa, la crisi d'identitat— us fa per el futur?**

—M'entristeixo i sento una sensació d'ansietat creixent. L'optimisme sembla una mica ridícul aquests dies. M'agradaria que els polítics fossin capaços de dir la veritat i mirar la realitat de cara. Quan arribi aquest moment, França serà capaç de despertar de debò, de contemplar una política de civilització.

Mathieu von Rohr i Romain Leick
© *Der Spiegel*

Traducció de Paula Arnas Antolín